

Лисиця на полюванні

Володимир Титаренко

Пройшли рясні осінні дощі, і я вирішив піти в ліс по опеньки. За сосновим бором пролягла давня вирубка, і там у цю осінню пору їх залюбки можна набрати цілий кошик. До вирубки веде рівна й широка просіка, обступлена високими соснами, що тихо перешіптуються між собою, ніби говорять одна одній: "Осінь... Осінь..."

Ще не було ні холодів, ні ранніх заморозків, а в лісі відчувається подих осені. Пожовтіло листя на кленах. Яскраво червоніє горобина. Пожухли, прив'яли трави. Несподівано посеред просіки я побачив лисицю. Її розкішне хутро золотавилося на тлі сірої дороги. Я не йняв віри — лисиця витанцьовувала якийсь чудернацький танок: підстрибувала, обережно вдаряла лапами по землі, потім грайливо відсмикувала їх, кружляла по колу і знову заходжувалася стрибати. Що за чортівня? Лисиця так захопилася своїм танком, що навіть не помітила моєї появи.

Я зійшов з дороги і, ховаючись за стовбурами сосон, почав обережно наближатися до танцюристки. До неї мені вже лишалося не більше двадцяти кроків. І тільки тоді я збагнув дивну поведінку хитрунки. Виявляється, лисиця зовсім не танцювала, не вибивала гопака для своєї втіхи, а працювала, добувала собі сніданок. Перед лисицею лежав їжачок. Він згорнувся в клубочок і, наставивши гострі колючки, стійко витримував наскоки нападниці. Лисиця обережно, звичайно, щоб не вколотися, але настійливо підпихала лапками той клубочок, котила його поперед себе.

"Куди вона його котить? — дивувався я. — Може, сподівається, що їжачок врешті-решт розгорнеться і тоді вона всмак поласує ним?"

Неподалік виднілася калюжа дощової води, і тут я здогадався, у чому річ: це сюди котила їжачка вперта лисиця! Аякже! У калюжі, щоб не захлинутися, він обов'язково розгорнеться.

І ось хитрунка справді підкотила їжачка до води, легенько зіпхнула його туди, а сама нетерпляче переступала з ноги на ногу, скімлила, очікувала смачного сніданку. Їжачок не витримав холодної купелі і почав розгортатися. Ще мить — і він опиниться в зубах хижаки.

Мені стало жаль звірка. Я покvapно вийшов на просіку. Лисиця уздріла мене й неохоче відбігла від калюжі. Зупинилася неподалік і пильно стежила за кожним моїм рухом. Її дрібні очиці світилися гнівом і обуренням. Адже я відняв у неї таку жадану здобич! А їжачок тим часом безпорадно борсався у воді, намагаючись вибратися на сухе місце. Він так був наляканий холодною купіллю, що не бачив ні мене, ні лисиці. Я знайшов суху соснову гілку і викотив їжачка з калюжі. Звірок ніяк не міг отямитися, він чхав, кумедно крутив своїм чорним зморщеним носиком, тер лапками мокру, забруднену грязюкою мордочку.

А лисиця все ще стояла неподалік, очевидно сподіваючись, що я залишу їжачка і він усе-таки дістанеться їй.

Я поклав їжачка в кошик і пішов просікою туди, де вперше побачив лисицю. На мокрому піску виднілися відбитки лисячих лап, сліди від їжачкових голок. Лисиця невдоволено гавкнула, потім повернула праворуч від просіки і зникла в густих чагарниках. Мабуть, втратила надію на здобич і вирішила шукати поживу в іншому місці.

Я зачекав кілька хвилин. Лисиця більше не з'являлась. Тепер можна випустити їжачка на волю. Він згорнувся сірим клубком і якийсь час лежав непорушно. Потім вистромив гостру мордочку, оглянувся навколо, звівся на короткі ніжки й почимчикував уздовж просіки. Підбіг до розлогої сосни і шуснув у нору, що виднілася між оголеним корінням. Я постояв якийсь час біля їжачкової домівки, а потім пішов своєю дорогою.